

شعری از سهراب سپهری + زندگینامه

۱۶ اردیبهشت ۱۳۹۳ ساعت ۲۲:۲۵

سهراب سپهری در غروب ۱ اردیبهشت سال ۱۳۵۹ در بیمارستان پارس تهران به علت ابتلا به بیماری سرطان خون درگذشت. صحن امامزاده سلطان علی روستای مشهد اردهال واقع در اطراف کاشان میزبان ابدی سهراب گردید

سهراب سپهری (۱۵ مهر ۱۳۰۷ در کاشان - ۱ اردیبهشت ۱۳۵۹ در تهران) شاعر و نقاش ایرانی بود. او از مهم‌ترین شاعران معاصر ایران است و شعرهایش به زبان‌های بسیاری از جمله انگلیسی، فرانسوی، اسپانیایی و ایتالیایی ترجمه شده است. سهراب سپهری در غروب ۱ اردیبهشت سال ۱۳۵۹ در بیمارستان پارس تهران به علت ابتلا به بیماری سرطان خون درگذشت. صحن امامزاده سلطان علی روستای مشهد اردهال واقع در اطراف کاشان میزبان ابدی سهراب گردید.

باغی در صدا

در باغی رها شده بودم.
نوری بیرنگ و سبک بر من می وزید.
آیا من خود بدین باغ آمده بودم
و یا باغ اطراف مرا پر کرده بود؟
هوای باغ از من می گذشت
و شاخ و برگش در وجودم می لغزید.
آیا این باغ
سایه روحی نبود
که لحظه ای بر مرداب زندگی خم شده بود؟
ناگهان صدایی باغ را در خود جای داد،
صدایی که به هیچ شباهت داشت.
گویی عطری خودش را در آئینه تماشا می کرد.
همیشه از روزنه ای ناپیدا
این صدا در تاریکی زندگی ام رها شده بود.

سرچشمه صدا گم بود:

من ناگاه آمده بودم.

خستگی در من نبود:

راهی پیموده نشد.

آیا پیش از این زندگی ام فضایی دیگر داشت؟

ناگهان رنگی دمید:

پیکری روی علف ها افتاده بود.

انسانی که شباهت دوری با خود داشت.

باغ در ته چشمانش بود

و جا پای صدا همراه تپش هایش.

زندگی اش آهسته بود.

وجودش بیخبری شفافم را آشفته بود.

وزشی برخاست

دریچه ای بر خیرگی ام گشود:

روشنی تندی به باغ آمد.

باغ می پژمرد

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۲۱۲۲۴/زندگی-نامہ-سپهری-سہرا-شعری>